

СЕВЕРИНА САМОКОВЛИЙСКА НИНА

chitanka.info

Автобусът гълташе километър след километър по прашната италианска магистрала. Слушалките в ушите на Нина заглушаваха шума на двигателя и оживените разговори наоколо ѝ, но нямаше как да я откъснат от собствените ѝ мисли. Внушаваше си, че е спокойна, но сърцето ѝ се бе свило — предстоеше им да минат испанската граница тази нощ и в ума ѝ се блъскаха хиляди варианти. Час по час отваряше чантата си да провери дали не е загубила листчето с телефоните, в което беше цялата ѝ надежда.

Жената до нея — мургава и ниска, заемаща седалка и половина — потупа ръката ѝ. На Нина ѝ се прииска да ѝ се озъби, но все пак махна слушалките.

— Твоите хора на гарата ли ще те посрещнат?

Момичето кимна. После се почувства длъжна да добави:

— Намерили са ми работа...

Циганката поклати глава:

— Не разчитай много, момиче! Така няма да те разочароват.

Нина кипна, но си наложи да остане спокойна. Малко остана да изтърси „При вас не знам как е, но ние, българите, си помагаме...“ Не беше време за глупав расизъм. А и хората, при които отиваше, бяха сигурни. Сами ѝ бяха предложили да отиде, те щели да се погрижат... Бяха ѝ дали телефон и... Какво ли знаеше тая лелка до нея!

След като се стъмни, започна да се върти на мястото си и да се взира във всяка табела, прелитаща покрай тях. Хем ѝ се искаше да стигнат по-бързо, хем умираше от страх. Според шофьорите оставаха още три часа, но на нея все ѝ се струваше, че бъркат, че ще стигнат преди това...

Не усети как задряма. Напрежението от последните два дни я беше смачкало. Стресна се от лампите в автобуса. Наоколо зашаваха хора, зашумяха покани и паспорти... Сърцето ѝ се качи в гърлото. Чак ѝ призля от адреналина. След един завой вдясно от тях се появи осветена постройка със стъклени врати и спрял пред нея автобус. Български.

„Край, помисли си тя, ей сега и нас ще спрат...“

Само че никой не им обърна внимание. Автобусът продължи да пори нощта, а Нина все още не можеше да се отпусне. Беше в Испания.

От пътя след това не помнеше кой знае колко. Всички спяха, а тя се взираше в табелите и рекламите, задрямваше и се стряскаше от хъркането на жената до нея.

Когато в седем сутринта слезе на гарата във Валенсия, се чувстваше изцедена. Искаше само да се изкъпе, да си легне и да не мисли за нищо.

Не я чакаше никой. Намери телефон и след кратко колебание — от езиковите курсове все пак имаше полза — започна да набира номерата, които ѝ бяха дали. Не отговори никой. Набираше пак и пак, докато паниката се надигаше като огромна вълна. Сълзи запариха на очите ѝ. Затвори и седна на една пейка със сака в краката си. Затвори очи и се опита да се успокои. Бяха на път. Или ей сега щяха да дойдат и затова не отговаряха.

— Какво става, момиче! — стресна я така познатият ѝ глас. — Не дойдоха ли?

— Сигурно са се забавили по пътя — сопна ѝ се Нина. Изобщо не беше в настроение да се разправя с опротивялата ѝ още от автобуса лелка.

Жената и тантурест мъж си размениха няколко думи на цигански и тя продължи:

— Хайде, ела с нас. Ще им се обадим от село и ще дойдат да те вземат от там, искаш ли?

— Те сигурно сега ще дойдат...

— Ами ако не дойдат? — бабката като че загуби търпение. — Хайде момиче, бъди разумна.

Нина въздъхна и нарами сака.

Настаниха я в малка стаичка на последния етаж. Живееха в триетажна къща с двор, застлан с плочки. Ужасно, според нея. Стаята беше задушна и малка, но поне имаше легло.

— Може ли да се изкъпя? — плахо прошепна момичето.

Жената кимна.

По пътя беше научила, че се казва Румяна, а мъжът ѝ — Петър. Имаха три дъщери, но едната бе в България с мъжа си и Нина се запозна само с двете по-малки — Силва и Катина.

— Храна искаш ли?

— Имам. Само хляб...

— Силва ще ходи на магазина и ще ти купи хляб.

Нина се поколеба.

— Аз... може ли да отида с нея? Искам да видя кое къде е.

Малката сви рамене.

Магазинът беше голям и шумен. Силва ѝ обясни, че в петък следобед и в събота винаги е така. Нина слушаше скорострелната испанска реч и се ужасяваше — не разбираше нищо. Дори една думичка не хващаше, която да ѝ е позната.

Като се прибра, се изкъпа надве-натри и си легна в задушната стая. Плака, докато не се унесе. Събуди се в неделя по обяд. Не спа добре — все ѝ се струваше, че още е в автобуса. Продължи да звъни на номерата, които имаше, но без успех. Обезсърчи се. Нямаше познати, парите ѝ нямаше да стигнат за много време — оставаха ѝ за обратния билет и малко от горе. Беше разочарована и се чувстваше пълна глупачка, защото се бе подлъгала.

Румяна пресече обясненията ѝ с думите:

— Предполагам, че пари нямаш.

Момичето се изчерви. Знаеше, че ще трябва да си плаща квартирата или кой знае какво, но ѝ се стори грубо от страна на спасителката ѝ.

— Колко искате?

— Нищо не ти искам засега — отвърна ѝ Румяна. — Знам, че нямаш. Мъжът ми ходи на работа на полето и ако искаш утре можеш да отидеш с него. Тежка работа е, ама друга няма в момента.

На Нина ѝ се доплака.

— Благодаря... не знам как да... благодаря!

— Няма нищо. Както казах, работата е много тежка. И си вземи шапка! Да не ми слънчасаш там.

Когато на следващия ден се върна от полето, на Нина не ѝ се искаше да благодари. Напротив, идеше и да убие някого. Чудеше се как можа същество като нея, с такива перспективи, с висше образование и прочее — да се озове на такова място... Ръцете ѝ бяха черни от пръстта и изранени от лозовите пръчки, цялата бе изгоряла от слънцето. Болеше я всичко и искаше да умре.

Обади се на сестра си и се разплака по телефона. Стигнаха ѝ силите само да каже, че е добре, че си е намерила работа и че са ѝ вързали тенекия. Когато се прибра от пощата, се чувстваше най-самотното същество на света.

А когато си отвори една от купените в събота консерви, се разплака отново. Беше риба тон, а тя риба не ядеше.

В петък, когато ѝ платиха, се почувства по-добре. Болките в гърба бяха намалели, ръцете ѝ бяха загрубели, а сумата, която ѝ връчиха, беше — поне според нея — едно малко състояние.

Прибра се и каза на хазайката си:

— Искам да ти плащам наем.

— Не можеш да останеш много дълго — вместо това ѝ отговори Румяна. — След два месеца идват роднини. Но дотогава ще ти намерим нещо.

Разбраха се за петдесет евро на седмица. Кое то, Нина тогава не знаеше, си беше пладнешки обир.

Чувството за самота не изчезна, въпреки че Нина започна да свиква малко по малко с обстановката. Вече дори разбираше повечето от думите на шефа си, но я беше срам да говори.

Липсваха ѝ приятелите. Липсваха ѝ спокойните вечери на бира с колеги. Работата с мозъка, а не с ръцете. Чувстваше се затъпяла и без цел. Ходеше на работа, връщаше се и лягаше да спи. После сядаше да учи омразния ѝ испански език — струваше ѝ се безсмислен — и лягаше отново. В съботите звънеше на сестра си. Понякога просто плачеше тихичко, докато я слушаше. Сестра ѝ усещаше това, но никога не каза нищо. Говореше ли говореше за родния им град, за приятелите, за бабите и постепенно сълзите на Нина пресъхваха. Затваряше успокоена, но празна.

После започна да си дава сметка, че така разстройва сестра си и се постара да спре.

Не че ѝ ставаше по-леко. Просто осъзна, че сама трябва да понесе товара на избора си.

Най-ужасното от всичко бе, че нямаше кого да обвини за трудностите си. Започна да става затворена и зла.

Един от малкото хора, с които разменяше по някоя друга дума, беше мъж горе-долу на нейните години. Знаеше, че се казва Емил и има приятелка, която още нямаше седемнадесет години.

Един ден, докато обядваха, му спомена, че трябва да се премести.

— Как смяташ, за двеста кинта ще намеря ли някоя стая?

— Ти толкова ли плащаш сега?! — изуми се той. — За триста ще си вземеш цял апартамент...

Нина се изчерви. И се ядоса на Румяна. После обаче осъзна, че няма смисъл — тя я беше приела в къщата си, тя определяше условията.

— Ще поразпитам — продължаваше Емил. — Ще намерим нещо, ама няма да е в същото село.

— Няма значение — отвърна му тя. — Ако трябва, ще си купя колело, за да идвам на работа.

— То ние до седмица ще свършим тук и ще ни пусне.

Тази вест ѝ подежда като леден душ. Започна да усеща отново надигането на паниката. Явно ѝ пролича и по лицето, защото той замълча за момент, после се наведе към нея и тихичко рече:

— Аз сигурно ще почвам да бера череши... Ако искаш, дай ми телефон и ще ти се обадя.

— Нямам телефон... все още. Ще ти звънна аз, става ли?

Стаята, която ѝ намери Емил, беше като кибритена кутийка. Половината, заета от вграден гардероб и с малко прозорче към вътрешен двор. Отново покрит целия с плочки. На първия етаж живеяха хазаите, на втория — някакви мароканци, а на третия — тя и двама мъже, които почти не виждаше — работеха в строителството и рядко се прибираха. Ползваха общ хладилник, който не изстудяваше, така че тя пак караше на консерви.

И за първи път, откакто беше стъпила в тая проклета страна, можеше да пие топло кафе. Истинско, варено кафе, а не гадно разтворено със студена вода.

Реши, че е в рая.

А и колкото да не ѝ се искаше да признае, „проклетата страна“ я посрещаше три пъти по-дружелюбно, отколкото я бе изпратила милата ѝ родина. Малко след като започна работа на черешите, я ухапа змия и въпреки че нямаше осигуровки и каквито и да е документи, веднага ѝ биха противоотрова. Хората — поне повечето — бяха дружелюбни и помагаша, когато ги помолеше. Макар че избягваше да го прави.

Е, имаше и неприятни моменти. Чуваше понякога коментари за себе си и за чужденците като цяло, но се правеше, че не разбира. Макар че дочутите реплики я тормозеха дълго след това.

Беше се разделила с последния си приятел отдавна — още преди да реши да замине в странство. Пазеше се от всякакви отношения с мъже — имаше чувството, че всички тук бяха като разгонени бикове, готови да налетят на всеки дънер с фуста, без значение дали иска или не. Знаеше, че е нормално, повечето от тях не бяха виждали съпругите и приятелките си с месеци, че и години и все пак се отвращаваше. И жените не бяха по-добри. Тези, които бяха дошли тук при мъжете си, бяха щастливи. Поне така си мислеше Нина.

И на нея ѝ липсваше понякога усещането за близост и човешки контакт, но се държеше на разстояние, не можеше да рискува и да се довери на който и да е. Беше по-безопасно.

Една неделна сутрин я събудиха детски писъци. Когато осъзна, че идваха от долния етаж, изхвърча на терасата на кухнята, като забрави, че е облечена само с дълга тениска. Гледката така я потресе, че в първия момент не успя да осъзнае какво става — на терасата под тях мароканците колежа едно малко козле. То плачеше като дете и на Нина ѝ се повдигна. Избяга вътре, като се сблъска с единия от двамата строители — сънен и по боксерки.

Скоро писъците престанаха и момичето се заблуди, че всичко е свършило. Докато не усети ужасна воня — пърлеха го.

Хвърли една книга в раницата си, шише с вода и някакви бисквити и избяга в парка на другия край на селото. Цяла седмица след това къщата вонеше на горена козина.

Хазаите ги изгониха. На тяхно място дойдоха семейство румънци, с малко дете, което плачеше непрекъснато.

Когато ѝ се случи да остане без работа, почти полудя. Имаше доста спестени пари, но все ѝ се струваше, че се стапят за секунди. Намали и без това оскъдните си разходи за храна. По цял ден кръстосваше селото и разпитваше за работа. Хората вече я знаеха и още щом я видеха, клатеха глави „Няма, няма...“

Седеше си в къщи, молеше се да ѝ се обалят от някъде и за да не мисли за глупости, зубреше испански. Откакто си беше купила телевизорче и гледаше разни филми, бе започнала да разбира много повече и да учи много по-бързо. Осъзна, че испанският е доста близък до английския, че изобщо не е чак толкова безумен и безсмислен и спря да го възприема като отвратителен.

Което се оказа най-важно, за да започне да говори добре.

Беше началото на октомври, когато телефонът иззвъня. Все пак беше успяла да си купи мобилен, за да може да ѝ звънят за работа, но вече не се надяваше на нищо. Изненада се, когато чу гласа на Емил:

— Ей, моята дружка, к'во правиш?

— Емо! — зарадва се тя. — Къде се губиш? Аз си седя в къщи — няма работа...

— Аз за това ти се обаждам. Ако искаш... Почвам да бера портокали, ама имай предвид, че е адско.

— Не ми пука — почти извика тя. — От толкова време съм без работа, че каквото и да ми предложиш, съм съгласна!

— Стягай се тогава. Утре ще мина да те взема в шест. Да знаеш обаче, работи се без почивка, освен ако не вали някой потоп...

Нина се засмя:

— Голяма работа, малко дъждец! Дават ни по едно кану и... Не ме мисли ти мене. Имам нужда от тая работа. Ще те чакам.

Естествено, в края на първия ден от ентузиазма ѝ нямаше и помен. Даже мразеше Емил, че я беше набутал така. Едва когато го видя колко зле изглежда и самия той, се почувства възмездена. Беше валяло предните дни и листата бяха мокри. В косата си имаше заплетени съчки, листа, чувстваше се като хваната от гората. Беше мокра и с нарязани ръце.

— Как си? — попита я Емил.

— Смазана. Направо ми се иска да умра — честно му призна тя.

— Ще свикнеш — успокои я той.

— Ти да не би да си свикнал...?

— Ами... не — след кратко колебание отвърна Емил. Качиха се в колата му и тъкмо щяха да тръгват, когато телефонът му иззвъня.

— Да? А, здравей, малкото... не... не... днес не мога... смачкан съм... — отсреща някой записка толкова силно, че чак Нина го чу. Емил послуша малко и затвори, без да каже нито дума.

— Проблеми? — след малко наруши тишината тя.

— Мдам. Като си взимам дете на отглеждане...

Нина поклати глава. В такива моменти беше щастлива, че е сама. До момента, в който трябваше да си легне в студеното легло... и да прегръща възглавницата. Но избягваше да мисли за това.

— И ще се виждате ли днес?

— Нямам желание — отвърна ѝ той. — Не съм човек, когото могат да уплашат с ултиматуми от сорта на „Ще кажа на тати...“

Нина се засмя.

— Хайде тогава да те водя с мен. Ще си сготвим нещо. Не ми се яде сама — после се стресна и бързо добави — Говоря ти само за вечеря... нищо повече!

Емил не каза нищо дълго време, после поклати глава:

— Много ми се иска, и на мен ми писна да ям сам, ама... ще трябва да се наядем набързо и да си ходя, а, честно казано, ми се пийват и няколко бири.

Момичето въздъхна, но усети, че се радва. Беше се уплашила, че може да изтълкува поканата ѝ погрешно.

— Като свършим портокалите — каза му.

— Тогава става. Ще се напием като за последно. От мен бирата.

Нямаше настроение да си топли консервата. Изсипа я в една чиния, хапна две лъжици и я хвърли. Беше гадно ядене.

Отвори си една бира и започна да мие съдове. Пак бяха оставили пълна мивката.

В кухнята влезе със залитане единият от двамата ѝ съквартиранти. Явно пак беше прекалил с бирите.

— Здравсти, Рижав! — промърмори Нина и продължи да мие поприпряно. Винаги ѝ действаше на нервите, като беше пиян.

— О, Нинче... — подпря се на плота на десет сантиметра от нея и се вторачи в лицето ѝ. — Как си бе, слънчице? Отдавна не съм те виждал.

— Добре съм, ама съм уморена. Лека нощ — понечи да мине край него. Той протегна ръка и я спря.

— Чакай, не бързай... да си поговорим малко, да се видим...

— Ако не си махнеш ръката, не отговарям — изсъска Нина.

— Ама защо така бе, Нинче? Не с лошо...

Тя докопа току-що измития тиган и перна ръката му с опакото. Мъжът изрева и се вторачи в нея.

— Ясна ли бях? — попита спокойно тя. — Ако не, да се доизясня?

— Ти си луда ма, овца! Като те докопам...

— С полиция не ми се занимава, но ако смяташ, че те ще са поясни...

— Ти си откачена — невярващо поклати глава той. — Или лесбийка. Лесбийка си, нали? Наблюдавам те аз! Толкова време без мъж...

— Ами лесбийка съм. То тук и да не съм, ще стана. А сега да забравим тая история и лека нощ — момичето мина край него, прибра се в стаята си и заключи.

Беше много благодарна на хазаите, че ѝ бяха сложили резе.

— Първия път, като дойдох, спях по полето — внезапно каза Емил. Бяха седнали да починат и да хапнат малко, преди да продължат с портокалите. — Беше горе-долу по това време на годината. Обикалях вилите, за да намеря външна чешма и да си наляя вода. Или да се изкъпя. Голяма мизерия.

— Като гледам... — промърмори Нина — май по празниците е най-кофти.

— Липсват ли ти вашите?

Тя го изгледа с насмешка. Той изсумтя:

— Права си, тъп въпрос.

— Не, тъп не е. Има хора, на които не им липсва.

— Просто не им личи... знам ли!

— Мисля, че ще говоря с Хавиер да ме остави да работя тогава — подметна Нина. — Не, че ще ми е мъчно, ами... ей така, да не съм си в къщи.

— Имам по-добра идея. Тогава да отпразнуваме един вид края на портокалите.

Нина се засмя:

— Че до тогава остават месеци, бе, човек!

— Какво сега, опитваш се да изklinчиш, а? Нали ме покани на вечеря, забрави ли?

— Ами добре! — сви рамене тя. — Само не очаквай да прекарам целия ден в кухнята заради теб. — „Или цялата нощ в леглото с теб...“ изкуши се да добави, но щеше да е глупаво.

Пък и от всичките ѝ познати единствено той нито веднъж не ѝ беше направил намек. Дори и най-бегъл.

— Ти няма ли да си на вечеря при бъдещите тъстове? — подкачи го тя.

Емил сви рамене:

— Едва ли, малката внимава да не се почувствам като у дома си.

— Съжалявам. Ами тогава... решено?

Беше мислила, че всички тия истерии покрай коледните празници са преувеличени. Ден като ден, голяма работа. Само че беше длъжна да признае, че ако не трябваше да пазарува и да се подготвя за вечерята, сигурно щеше да е в леглото, потънала в сълзи.

Липсваха ѝ много и сестра ѝ, и всички от България. И докато в магазина минаваше край всички онези щастливи семейства и пълни колички, стана ѝ някак тежко. Чак сега осъзнаваше смисъла на празника. И се почувства зле заради всички онези Коледи, в които не си беше в къщи, за всички пропуснати мигове.

Съквартирантите ѝ се изнесоха нанякъде да пият. Повикаха и нея, но им каза, че иска да си почине.

Както се бяха разбрали, тя беше приготвила мезета, а Емил цъфна към седем и половина с две бутилки уиски и коли.

— Леле, ти май си решил да ме напиеш! — шашна се момичето.

— Решил съм аз да се напия. Ако и ти се напиеш покрай мен — чудесно. Тая нощ не е за трезви, повярвай ми.

Като го гледаше как обръща чаша след чаша, взе да се притеснява. Само че той нито започна да фъфли, нито да залита, камо ли да ѝ налита, а с всяка следваща чаша започна да усеща, че би му налетяла тя.

Ако беше спряла да помисли, щеше сигурно да осъзнае, че това е нормална реакция. Всеки иска да си има някого по Коледа. Само че на нея не ѝ се мислеше. Беше ѝ спокойно и отпуснато и за първи път, откакто беше тук, се забавляваше. Говориха си за България, естествено.

— Мислех, че ще поработя тук няколко месеца, може би година, а после ще се прибера и ще си направя собствен вестник. Или сайт за литература... — довери му тя. — Ама като гледам, с няколко месеца няма да стане...

— И аз така планирах нещата. Искях да е автосервиз. С писането хич не ме бива.

— Дай да направим партия. Докато си чакат колите — безплатно стихотворение. Или нещо от сорта.

Емил вдигна чаша:

— За предприемаческия дух! — после така рязко смени темата, че Нина щеше да се задави с уискито. — Откакто те познавам, не съм те виждал такава.

— Каква?! — изненада се тя и хвърли скрит поглед в отражението си на прозореца. Не видя нищо.

— Такава. Спокойна. Близка. Иначе все си някъде... някъде далече.

Нина усети, че се изчервява.

— Например, на три хиляди и петстотин километра на изток?

— Ти пък, чак в Турция... Знаеш какво имам предвид.

Тя сви рамене. Почваше пак да се изнервя от тия лични разговори.

— То е нормално де — сам си отговори Емил. — При тия условия... постъпваш съвсем разумно.

— Това не прави нещата по-леки, знаеш... — промърмори тя и гаврътна чашата — Сипи ми още, ако ще говорим на такива теми...

— Няма, няма — побърза да я успокои. — Само отбелязвам. Макар че при вас, жените, е по-лесно. Винаги можете да си намерите някой...

— Ако нямах никакви критерии, досега можех да съм с всеки срещнат. Тук мъжете сте бая лесни — не му остана дължна тя.

Той се разсмя и вдигна ръце в знак, че се предава:

— Но не си с всеки срещнат.

— Щях да съм още по-самотна от сега. И по-опустошена. А сега съм само самотна.

Тишината продължи толкова дълго, че Нина се почувства неловко. Вдигна очи и срещна неговите.

— Хайде де, да прием ли сме се събрали или да философстваме! — избърбори тя, с ясното усещане, че ще се опита да я целуне.

Протегна се, за да стигне бутилката с колата, но вместо това той пое ръката ѝ. И за нейно най-голямо изумление я целуна по дланта. После я притисна до бузата си. На Нина ѝ се прииска да зарови ръка в косата му, но прозвучалият в тишината телефон я стресна толкова, че тя подскочи и събори чашата си.

— Мамка му! — изпсува и избяга в кухнята, доволна от шанса да се овладее. От там чуваше как телефонът му не спира да звъни и когато се обърна, видя, че я беше последвал. Беше хванала гъбата за

съдове да попие разлятото, но той я взе от ръката ѝ и двамата се върнаха в стаята.

— Няма ли да вдигнеш? — попита, а проклетото нещо не спираше. Без да каже нито дума, Емил взе телефона, затвори и го изключи. После я прегърна и я целуна, едва когато усети, че спря да трепери. И не спря да я целува цялата нощ.

Не бяха мигнали изобщо, когато чуха, че съквартирантите ѝ се прибраха. На минаване единият нанесе як ритник на вратата ѝ и противно на волята си, Нина подскочи.

Когато през листата на палмата под прозореца ѝ взе да се прокрадва сивкава светлина, Нина се размърда.

— Ш-ш-шт — прошепна в косата ѝ Емил. — Нека се престорим, че нощта не е свършила.

— Аз само си мислех... кафе не искаш ли?

— Не сега. Сега искам само да те прегръщам.

Тя се сгуши в ръцете му, спокойна и щастлива.

— Ще ти се обадя... нали може? — попита той на тръгване. Нина вече беше изтрезняла от топлината и целувките му и сви рамене:

— Не очаквам да го направиш. Ще се радвам. Но не очаквам.

— Ще се обадя — прошепна ѝ той като заклинание и я целуна по косата. — Обещавам.

Не искаше обещания, не искаше да се чувства като глупачка отново, задето се е доверила на някого, за това не каза нищо. Заклучи и се върна в леглото си, което още пазеше топлината и аромата му.

Човек не може да си даде сметка какво липсва в живота му, докато не го преживее. И не го загуби. Едва тогава разбира.

След един ден бяха на работа. Той не ѝ звънна, но, както му беше казала, тя не очакваше друго.

Мислеше си, че нещата ще се променят. И ако зависеше от нея — със сигурност. Беше ѝ малко неловко в началото да си бърби с него, все едно нищо не е било. Само че постепенно се отпусна. И мисълта, че той се държи както преди, ѝ донесе облекчение, но и мъничко разочарование.

— Знаеш, че беше страхотно, нали? — тихичко и прошепна той по време на обяд. Останалите бяха предимно румънци и руснаци и не ги слушаха изобщо. — И не беше грешка. Поне за мен.

— И за мен не беше грешка — отвърна му тя. — Но не мога да си позволя нищо повече... Искам да имам някой до себе си, а не само самотата и мисълта, че имам някой някъде... с някоя... Нали разбираш?

Емил не каза нищо повече. Но беше сигурна, че я е разбрал.

След няколко дни отиде в близкото село и остави обява в българската поща — беше на един иранец или либиец, но понеже там работеха само българи, викаха й „Българското“. Обявата гласеше, че търси да наеме стая.

Същия ден в кухнята се сблъска с Рижия. Беше направо неузнаваем — с посинено око и сцепена устна. Като я видя, рече:

— Кажи на твойто приятелче да се укроти малко. И да се благодари, че не му видях физиономията, че сега и двамата щяхте да сте мъртви.

Нина го изгледа стреснато. А той се ядоса:

— Хич не ми се прави, че не знаеш.

— Ти си луд. Не знам за какво ми говориш.

За нейна радост й се обадиха само след няколко дни. Някакво момче току-що беше наело апартамент, понеже чакаше жена си от България, но наемът им бил малко голям.

Срещнаха се и тя го хареса от пръв поглед — изглеждаше на деветнайсет и облекчението му, като я видя, беше очевидно.

— Очаквах да си на четиридесет, с лаком поглед — призна й честно той.

Нина се засмя, но не му каза, че и тя беше очаквала същото. Разбраха се тя да се нанесе в деня, в който дойде жена му, за да няма недоразумения.

Когато каза на Емил, той щеше да умре от смях. Спомена му мимоходом и за историята с Рижия, но когато видя невинния му поглед, й просветна.

— Ти...?! Ти...?????!!!!!! Ти...

— Аз какво? Издразни ме и си поговорихме. Всъщност той побягна и се удари в един стълб.

— Да бе!

Емил сви рамене:

— Знаех, че няма да ми повярваш. Звучи безумно, ама... Това приятелче е толкова страхливо, че само като ни видя, напълни гащите

и хукна да бяга.

— Вас...?! Кой „вас“?

Той поклати глава:

— Това няма значение. Знам, че ми се сърдиш, но онази нощ не ми хареса какво направи. А и знам, че те притеснява. Разказвала си ми.

Нина цъкна с език:

— Емо, не си ми нито брат, нито мъж. Спри да се грижиш за мен. Имаш си жена, за която да се грижиш, нали? Аз, ако има нещо, ще ти кажа, майка му стара!

Видя, че се засегна. Но това, което не можеше, а и не искаше да му обясни, бе, че е лесно да свикне със закрилата му. Но се боеше от момента, в който ще я загуби.

Портокалите свършиха през март и за Нина започнаха пак мъките с липсата на работа и несигурността. Премести се и заживя много по-спокойно по отношение на съквартиранти и жилище. Бяха младо семейство, винаги усмихнати и рядко се караха за каквото и да е. А и работеха като луди, та се прибираха за по няколко часа вечер.

Докато нямаше работа, Нина беше поела цялата грижа за апартамента. Не й тежеше, а и така не мислеше за глупости.

Не беше виждала Емил от две седмици и се опитваше да се убеди, че й минава. Само че каквото и да мислеше, истината бе, че й липсва.

Един ден Мария, съквартирантката ѝ, се прибра по-рано от работа и я завари потънала до ушите в препарати. Чистеше кухнята.

— Имам една добра и една лоша новина — започна още от вратата тя. — С коя да почна?

— С лошата — промърмори Нина. Настроението ѝ го нямаше никакво.

— Днес пристигна сметката за тока.

Тя изпуфтя и хвърли ръкавиците.

— А добрата е, — не се стърпя Мария — че ако си търсиш работа, можеш да ми станеш колежка. И да почнеш още от утре.

Нина я погледна смаяно:

— Сервитьорка?! Леле, каквато съм нервна, най-много да убия някой клиент. Ама ти сериозно ли?

Мария кимна:

— Шефът ми иска някой препоръчан. Писнало му е от мацки, дето си бият шута след първата седмица. Само кажи и му звъня веднага.

Радостният писък на Нина се чу из целия блок. Тя захвърли гъби и четки и хукна към стаята си:

— Това трябва да се полее! Идваш ли с мен на пазар?

Докато мереше разни панталони — досега на полето не й се беше налагало да се гласи и имаше малко свестни дрехи — телефонът й иззвъня. Беше Емил.

— Ей, малката, къде се губиш? От понеделник почваме черешите. Идваш ли?

Нина замръзна. Едва сега си даде сметка за каква радикална промяна се готвеше. Но връщане назад нямаше.

— Почвам работа, Емо. От утре. Като сервитьорка.

— Сериозно?! — радостта в гласа му й се стори непринудена. — Ей, страхотна стъпка напред! Честито! Може да мина да те видя, нали?

— Естествено! — въодушевено произнесе тя, но част от радостта вече си беше отишла.

Мария го усети веднага и на връщане й подметна:

— Знам кой ще ни стане редовен клиент.

Нина поклати глава. Не мислеше да свири втора цигулка.

Беше в отвратително настроение. Беше се озъртала цяла вечер, макар че не го признаваше дори пред себе си. Той не дойде.

Беше обещал, а не дойде.

„Кога ще се научиш да не вярваш на мъже, глупачке!“ — мърмеше се тя, докато чистеха с Мария и се готвеха да затварят. Мъжът на Мария висеше на един стол и чакаше да ги откара в къщи.

Заклучиха и почти бяха стигнали колата, когато Мария прошепна „Тук е!“. И докато се усети, Емил вече се бе приближил.

— Вие вървете! — успокои ги Нина. — Аз ще се прибера.

— Аз ще я изпратя, спокойно! — подхвърли той. — Няма да си зарежа другарчето, я.

Тишината беше неловка.

— Стоя пред това тъпо кафе вече повече от час и половина — продума най-сетне — и събирам смелост да вляза.

— Глупчо. А аз цяла вечер ти се каня, че обеща, а не дойде — засмя се с облекчение тя.

— Ужасно си красива без листа в косата — подкачи я и той. — Всъщност ти всякак си красива... И ми липсваш. Не мога да си представя, че почвам работа, а ти няма да си там. Просто не мога.

Нина седна на една пейка. Чак ѝ се доплака от облекчение, като чу собствените си мисли, изречени на глас. Емил клекна пред нея и се взря в очите ѝ:

— Ти как си?

— Объркана — честно си призна тя. — Тази работа значи край на притесненията, на периодите без работа... Но и край на работата ми с теб. Объркана съм. И не знам кое надделява.

— Позволи ми да те виждам — почти и се примили той. — Когато кажеш, както кажеш, само... Ти си ми най-близкия човек в това отвратително място. Не знам кога и как е станало, но е така.

Нина обхвана лицето му с длани и го целуна лекичко по устните. После допря чело до неговото, но не каза нищо. Искаше го, не се беше надявала дори да чуе тия думи от него и все пак...

— Я! — долетя до тях глас и Нина подскочи като опарена. На около два метра от тях се бе подпряло някакво русо създание с ужасно дълги крака и капризно нацупени устни. — Заради това ли ме заряза, Емиле! Разочароваш ме.

Осъзна, че говори завалено, а гримът ѝ беше по-размазан. Явно беше пийнала повечко. А и нещо в думите ѝ накара Нина да застане на щрек.

— Соня — изсъска Емил. Едвам се сдържаше да не избухне, това Нина го виждаше ясно. — Мислех, че с теб приключихме.

— Никой не приключва с мен, никога! — изпищя малката. На Нина ѝ стана отвратително, че участва в такава сцена. Беше грозно. Особено когато русичката се завъртя със залитане и произнесе — Почакай баща ми да се заеме с теб! Ще ви пребие и двамата. Ще видиш ти! Толкова неща направих за теб, а ти как ми се отплащаш?!

Вместо отговор Емил набра някакъв телефон. Когато от другата страна му вдигнаха, тихо каза:

— Миро, Емил съм... съжалявам, че те будя. Ела да прибереш Соня, моля те. Не се чувства добре.

Момичето се бе свлякло на една пейка. Емил протегна ръка към Нина:

— Хайде да се махаме от тук.

— Ами тя? Не можем да я оставим.

Емил махна към блока над тях:

— Живеят тук... Баща ѝ ей сега ще слезе. Хайде, за първи работен ден ти се събра много.

Повървяха в мълчание. На Нина един въпрос не ѝ даваше мира:

— Защо, по дяволите не ми каза, че сте скъсали?!

— И как щеше да го възприемеш ти? Късам с едната, за да впечатля другата... А и последното, което ми трябваше, е да се чувстваш виновна.

— И кога...?!

— Около месец след Коледа. Нещата и без това не вървяха.

Вървяха по заобиколни пътища, но въпреки всичко стигнаха прекалено бързо, поне според Нина.

— Искаш ли... би ли... искаш ли да се качиш? — със запъване произнесе тя и се изчерви.

— Нямах си идея колко. Но не днес. И без това ме чака сума ти път до колата, а утре съм и на работа... ти също, нали?

— Защо не каза, че си с кола! Да бяхме дошли с нея ли...

Емил поклати глава:

— Щяхме да стигнем прекалено бързо. А и така е добре. Не се притеснявай.

Привлече я до себе си и я целуна. После се откъсна с мъка и промърмори:

— Качвай се, преди да съм си променил решението. Ще ти се обадя, чу ли! Обещавам.

И този път му повярва.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.